

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

21 päivänä lokakuuta 2015*

Ennakkoratkaisupyyntö — Direktiivi 2010/13/EU — Ohjelman ja audiovisuaalisen mediapalvelun käsitteet — Audiovisuaalisen mediapalvelun pääasiallisen tarkoituksen määrittäminen — Palvelun verrattavuus televisiolähetäyksiin — Lyhyet videot, joita tarjotaan sanomalehden verkkosivuston alisivustolla

Asiassa C-347/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Verwaltungsgerichtshof (ylimmän oikeusasteen hallintotuomioistuin, Itävalta) on esittänyt 26.6.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 18.7.2014, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

New Media Online GmbH

vastaaan

Bundeskommunikationssenat,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: ensimmäisen jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta, joka toimii toisen jaoston puheenjohtajana, presidentti K. Lenaerts (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J. L. da Cruz Vilaça, A. Arabadjiev ja J.-C. Bonichot,

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: yksikönpäällikkö M.-A. Gaudissart,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 22.4.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- New Media Online GmbH, edustajanaan Rechtsanwältin M. Hetzenauer,
- Ruotsin hallitus, asiamiehinään A. Falk ja N. Otte Widgren,
- Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braun ja A. Marcoulli,

kuultuaan julkisasiamiehen 1.7.2015 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 10.3.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/13/EU (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi; EUVL L 95, s. 1) 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdan ja b alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat New Media Online GmbH, joka on sijoittautunut Innsbruckiin (Itävalta), ja Bundeskommunikationssenat ja jossa on kyseessä Itävallan viestintäviranomaisen (Kommunikationsbehörde Austria) päätös luokitella osa pääasian valittajan tarjoamista palveluista ”tilattavaksi audiovisuaaliseksi mediapalveluksi”, johon sovelletaan näin ollen merkityksellisissä säännöksissä säädettyä ilmoitusvelvollisuutta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2010/13 johdanto-osan 10, 11, 21, 22, 24 ja 28 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:
 - ”(10) Perinteiset audiovisuaaliset mediapalvelut – kuten televisio – ja kehittymässä olevat tilattavat audiovisuaaliset mediapalvelut tarjoavat huomattavia työllisyysmahdollisuuksia unionissa varsinkin pienissä ja keskisuurissa yrityksissä sekä edistävät talouskasvua ja investointeja. Kun pidetään mielessä yhdenvertaisten mahdollisuuksien merkitys ja todelliset eurooppalaiset audiovisuaaliset mediapalvelumarkkinat, olisi noudatettava sisämarkkinoiden peruseriaatteita, kuten vapaata kilpailua ja yhdenvertaista kohtelua, jotta voidaan varmistaa audiovisuaalisten mediapalvelumarkkinoiden avoimuus ja ennustettavuus sekä saavuttaa ongelmaton pääsy markkinoille.
 - (11) Kilpailun vääristymisen välttämiseksi, oikeusvarmuuden parantamiseksi, sisämarkkinoiden täydentämiseksi ja yhtenäisen tietoalueen synnyn helpottamiseksi on tarpeen, että sekä televisiolähetystoiminnalla tarjottaviin (lineaariset audiovisuaaliset palvelut) että tilattaviin audiovisuaalisiin mediapalveluihin (ei-lineaariset audiovisuaaliset mediapalvelut) sovelletaan ainakin tietyjä yhteensovitetuja perussääntöjä.
-
- (21) Tässä direktiivissä olisi audiovisuaalisten mediapalvelujen määritelmän käsitettävä ainoastaan sellaiset audiovisuaaliset mediapalvelut, siitä riippumatta, ovatko ne televisiolähetystenä tarjottavia vai tilattavia, jotka ovat joukkoviestintäpalveluja eli palveluja, joiden vastaanottajiksi on tarkoitettu merkittävä osa suuresta yleisöstä ja joilla voi olla selkeä vaikutus merkittävään osaan suuresta yleisöstä. Sen soveltamisala olisi rajoitettava palveluihin siten kuin ne on määritelty Euroopan unionin toiminnasta tehdyssä sopimuksessa, ja siksi sen piiriin olisi kuuluttava kaikenlainen taloudellinen toiminta, mukaan luettuna julkisen palvelun yritysten harjoittama toiminta, mutta se ei saisi kattaa toimintaa, joka on pääasiassa muuta kuin taloudellista ja joka ei kilpaile televisiolähetystoiminnan kanssa, kuten yksityisiä verkkosivustoja ja palveluja, jotka sisältävät yksityisten käyttäjien tuottaman audiovisuaalisen sisällön tarjoamista tai levittämistä jaettavaksi ja vaihdettavaksi asiasta kiinnostuneiden eri ryhmien sisällä.
 - (22) Tässä direktiivissä olisi audiovisuaalisten mediapalvelujen määritelmän käsitettävä joukkotiedotusvälineet siltä osin kuin ne suorittavat suurta yleisöä koskevia tiedonvälitys-, viihdytys- ja valistustehtäväänsä, mihin olisi sisällyttävä audiovisuaalinen kaupallinen viestintä, mutta ei minkäänlaista yksityisluonteista viestien vaihtoa, kuten sähköpostiviestien lähettämistä

vähäiselle määrälle vastaanottajia. Määritelmän ulkopuolelle olisi jätettävä kaikki palvelut, joiden päätarkoituksena ei ole ohjelmien tarjonta, eli palvelut, joissa audiovisuaalista sisältöä esiintyy ainoastaan satunnaisesti eikä sen välittäminen ole palvelun päätarkoitus. Tällaisia ovat esimerkiksi verkkosivustot, joilla on pelkästään oheisaineiston asemassa audiovisuaalisia elementtejä, kuten animoituja graafisia elementtejä, lyhyitä mainospaloja tai tuotteeseen tai muuhun kuin audiovisuaaliseen palveluun liittyvää tietoa. Näistä syistä direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle olisi jätettävä myös tietyn rahallisen panoksen käsittävät pelit kuten arpajaiset, vedonlyönnit ja muu rahapelitoiminta, online-pelit ja hakukoneet, mutta ei vedonlyöntiin tai rahapeleihin kohdistuva yleisradiotoiminta.

--

- (24) Tilattaville audiovisuaalisille mediapalveluille on ominaista, että ne ovat televisio-ohjelmien kaltaisia eli ne kilpailevat samasta yleisöstä kuin televisiolähetykset, ja käyttäjä voi palvelujen luonteen ja niiden vastaanottamistavan johdosta perustellusti olettaa, että tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvan sääntelyn mukainen suoja koskee näitä palveluja. Tämän huomioon ottaen sekä vapaata liikkuvuutta ja kilpailua koskevien erojen torjumiseksi ohjelman käsitettä olisi tulkittava dynaamisesti ottamalla huomioon televisiolähetystoiminnassa tapahtuva kehitys.

--

- (28) Sanomalehtien ja aikakauslehtien sähköisten versioiden ei olisi kuuluttava tämän direktiivin soveltamisalaan.”

- 4 Direktiivin 2010/13 1 artiklan, jonka otsikko on ”Määritelmät”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- a) ’audiovisuaalisella mediapalvelulla’

- i) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 56 ja 57 artiklan mukaista palvelua, jonka toimituksellinen vastuu kuuluu mediapalvelun tarjoajalle ja jonka pääasiallisena tarkoituksena on tarjota ohjelmia tiedonvälitys-, viihdytys- tai valistustarkoituksessa yleisölle direktiivin 2002/21/EY 2 artiklan a alakohdassa tarkoitettujen sähköisten viestintäverkkojen välityksellä. Tällaiset audiovisuaaliset mediapalvelut ovat joko tämän kohdan e alakohdassa määriteltyjä televisiolähettyksiä tai tämän kohdan g alakohdassa määriteltyjä tilattavia audiovisuaalisia mediapalveluja;

- ii) audiovisuaalista kaupallista viestintää;

- b) ’ohjelmalla’ ääntä sisältävää tai ääntä sisältämätöntä liikkuvien kuvien sarjaa, joka muodostaa yhden yksittäisen osan mediapalvelun tarjoajan laatimassa ohjelma-aikataulussa tai ohjelmaluettelossa ja joka on muodoltaan ja sisällöltään verrattavissa televisiolähettyksen muotoon ja sisältöön. Ohjelmia ovat esimerkiksi pitkät elokuvat, urheilutapahtumat, tilannekomediat, dokumenttiohjelmat, lastenohjelmat ja draamaohjelmat

--

- g) ’tilattavalla audiovisuaalisella mediapalvelulla’ (ei-lineaarinen audiovisuaalinen mediapalvelu) audiovisuaalista mediapalvelua, jonka mediapalvelun tarjoaja tarjoaa ohjelmien katselemiseksi käyttäjän valitsemana ajankohtana ja käyttäjän omasta pyynnöstä mediapalvelun tarjoajan valikoimista ohjelmista tehdyn luettelon pohjalta

--”

Itävallan oikeus

- 5 Audiovisuaalisista mediapalveluista annetun liittovaltion lain (Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz; BGBl. I, 84/2001), sellaisena kuin sitä sovellettiin pääasian tosiseikkoihin (jäljempänä AMD-G), 2 §:ssä, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä laissa tarkoitetaan:

--

3. ’audiovisuaalisella mediapalvelulla’ SEUT 56 ja 57 artiklan mukaista palvelua, jonka toimituksellinen vastuu kuuluu mediapalvelun tarjoajalle ja jonka pääasiallisena tarkoituksena on tarjota ohjelmia tiedonvälitys-, viihdytys- tai valistustarkoituksessa yleisölle sähköisten viestintäverkkojen välityksellä (vuoden 2003 televiestintälain (Telekommunikationsgesetz) 3 §:n 11 kohta). Tämän määritelmän piiriin kuuluvat televisiolähetykset ja tilattavat audiovisuaaliset mediapalvelut;
4. ’tilattavalla audiovisuaalisella mediapalvelulla’ audiovisuaalista mediapalvelua, jonka mediapalvelun tarjoaja tarjoaa ohjelmien katselemiseksi käyttäjän valitsemana ajankohtana ja käyttäjän omasta pyynnöstä mediapalvelun tarjoajan valikoimista ohjelmista tehdyn luettelon pohjalta (tilattava palvelu);

--”

- 6 AMD-G:n 9 §:n, jonka otsikko on ”Ilmoitusvelvollisuuden piiriin kuuluvat palvelut”, 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Televisiolähetystoiminnan harjoittajien, sikäli kuin ne eivät kuulu 3 §:n 1 momentin mukaisen lupavelvollisuuden piiriin, ja tilattavien mediapalvelujen tarjoajien on ilmoitettava toiminnastaan sääntelyviranomaiselle viimeistään kaksi viikkoa ennen toiminnan aloittamista”.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 7 Pääasian valittaja ylläpitää Tiroler Tageszeitung online -nimistä verkkosanomalehteä internetosoitteessa <http://www.tt.com>. Tällä verkkosivustolla, joka sisältää pääasiallisesti sanomalehtiartikkeleita, oli pääasian tosiseikkojen tapahtumahetkellä linkki alisivustolle <http://video.tt.com>, jonka otsikko oli ”Video” (jäljempänä videoita sisältävä alisivusto), joka vei sivulle, jolla olevassa luettelossa oli saatavilla yli 300 videota.
- 8 Näillä verkkosivustolle ladatuilla videoilla, joiden kesto vaihteli 30 sekunnista useisiin minuutteihin, oli eripituisia toimituksellisia uutisia, ja ne koskivat erilaisia aiheita, kuten muun muassa paikallisia tapahtumia ja tilaisuuksia, ohikulkijoiden haastatteluja ajankohtaisista aiheista, urheilutapahtumia, elokuvien esittelyfilmejä, askarteluohjeita lapsille ja toimituksen valitsemia lukijoiden videoita. Vain harvat videot sisältävällä alisivustolla olevista videoista liittyivät Tiroler Tageszeitung -sanomalehden verkkosivulla oleviin artikkeleihin.
- 9 Itävallan viestintäviranomaisen totesi 9.10.2012 tekemällään päätöksellä, että pääasian valittaja järjesti videoita sisältävän alisivuston osalta AMD-G:n 2 §:n 3 ja 4 kohdassa tarkoitettua tilattavaa audiovisuaalista mediapalvelua, joka kuuluu AMD-G:n 9 §:n 1 momentissa tarkoitettuun ilmoitusvelvollisuuden piiriin. Sen mukaan videoita sisältävä alisivusto on televisio-ohjelmien kaltainen ja sillä on Tiroler Tageszeitung -sanomalehden muuhun verkkosivustoon nähden itsenäinen tehtävä. Se

täyttää edellytyksen, jonka mukaan pääasiallisena tarkoituksena on tarjota ohjelmia tiedonvälitys-, viihdytys- tai valistustarkoituksessa yleisölle. Itävallan viestintäviranomaisen katsoi tämän seurauksena, että videoita sisältävä alisivusto kuului AMD-G:n ja sen sääntelyvaatimusten soveltamisalaan.

- 10 Pääasian valittaja riitautti tämän arvioinnin ja haki muutosta Bundeskommunikationssenatilta. Viimeksi mainittu hylkäsi muutoksenhaun 13.12.2012 tekemällään päätöksellä Itävallan viestintäviranomaisen esittämin perustein.
- 11 Pääasian valittaja valitti asiasta tämän jälkeen Verwaltungsgerichtshofille. Se väittää mainitussa tuomioistuimessa, että videoita sisältävällä alavustolla saatavilla olevat audiovisuaaliset aineistot ainoastaan täydentävät sen pääasiallista verkkosivustoa, eivätkä ne ole muodoltaan audiovisuaalinen mediapalvelu. Lisäksi se väittää, etteivät videoita sisältävällä alavustolla tarjotut lyhyet videot ole muodoltaan ja sisällöltään verrattavissa televisiolähetysten ohjelmatarjontaan.
- 12 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pohtii ensinnäkin, voidaanko tarjottuja videoita pitää direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna ohjelmana, ja täsmällisemmin, täyttääkö pääasiassa kyseessä oleva videoteekki kyseisessä säännöksessä säädetyn vaatimuksen eli sen, että sen on oltava muodoltaan ja sisällöltään verrattavissa televisiolähetysiin. Se lähtee siitä olettamasta, että tutkittavan palvelun voidaan katsoa olevan verrattavissa televisiolähetysiin, jos tällaista palvelua tarjotaan televisiolähetyksissä. Sillä on kuitenkin epäselvyyttä asiasta siksi, että pääasiassa kyseessä oleva palvelu muodostuu siitä, että siinä tarjotaan lyhytkestoisia videoita, jotka ovat uutisista koostuvia lyhyitä jaksoja, joita ei ole tässä muodossa ”perinteisissä” televisiolähetyksissä.
- 13 Toiseksi ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pohtii, onko pääasiassa kyseessä olevan palvelun ”pääasiallisena tarkoituksena” tarjota ohjelmia tiedonvälitys-, viihdytys- tai valistustarkoituksessa yleisölle. Sen mukaan direktiivistä 2010/13 ei käy ilmi selvästi, onko arvioitaessa, onko palvelu luokiteltava audiovisuaaliseksi mediapalveluksi ”pääasiallisen tarkoituksen” osalta otettava huomioon tarjoajan koko palveluvalikoima vai onko kutakin palvelua mahdollista tutkia erikseen. Se katsoo kuitenkin, että mainitun direktiivin tarkoitus puoltaa jälkimmäistä lähestymistapaa, koska muussa tapauksessa tarjoaja voisi palveluvalikoimaansa laajentamalla saada palvelut vapautetuiksi mainitun direktiivin soveltamisalasta.
- 14 Näissä olosuhteissa Verwaltungsgerichtshof on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
 - ”1) Onko direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että kyseessä olevan palvelun voidaan katsoa olevan muodoltaan ja sisällöltään vaaditulla tavalla verrattavissa televisiolähetysiin, kun tällaisia palveluja tarjotaan myös televisiolähetyksissä, joita voidaan pitää joukkoviestintäpalveluina eli palveluina, joiden vastaanottajiksi on tarkoitettu merkittävä osa suuresta yleisöstä ja joilla voi olla selkeä vaikutus merkittävään osaan suuresta yleisöstä?
 - 2) Onko direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohtaa tulkittava siten, että sanomalehtien sähköisten versioiden kohdalla tutkittaessa tarjotun palvelun pääasiallista tarkoitusta lähtökohdaksi voidaan ottaa palvelun osa, jossa lähinnä tarjotaan kootusti lyhyitä videoita, joita käytetään kyseisen sähköisen tiedotusvälineen verkkosivuston muissa osissa ainoastaan sanomalehden sähköisen version tekstisisältöjen täydentämiseen?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

- 15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyrkii ensimmäisellä kysymyksellään selvittämään pääasiallisesti, onko direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua ohjelman käsitettä tulkittava siten, että se kattaa tilanteen, jossa sanomalehden verkkosivustolla olevalla alisivustolla asetetaan saataville lyhytkestoisia videoita, jotka ovat paikallistapahtumia, urheilua tai viihdytystä käsittelevistä uutisista koostuvia lyhyitä jaksoja.
- 16 Aluksi on todettava, että ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen toimittamien tietojen mukaan pääasiassa kyseessä olevat videot ovat eripituisia ja -aiheisia uutisia. Nämä videot koskevat selostuksia paikallistapahtumista erityisesti politiikan, kulttuurin, urheilun ja talouden alalla.
- 17 Ennakkoratkaisupyynnön esittäneellä tuomioistuimella on tässä yhteydessä epäselvyyttä siitä, onko tilanne, jossa asetetaan saataville lyhytkestoisia videoita, jotka ovat paikallistapahtumia, urheilua tai viihdytystä käsittelevistä uutisista koostuvia lyhyitä jaksoja, verrattavissa direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin ”televisiolähetyksiin”, koska tällaista lyhyiden videoiden kokoelmaa ei ole tähän mennessä tarjottu tässä muodossa perinteisissä televisiolähetyksissä.
- 18 Tässä yhteydessä on muistutettava, että direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan b alakohtaan sisältyvän määritelmän mukaan ohjelman käsitteellä tarkoitetaan ”ääntä sisältävää – – liikkuvien kuvien sarjaa, joka muodostaa yhden yksittäisen osan mediapalvelun tarjoajan laatimassa ohjelma-aikataulussa tai ohjelmaluettelossa ja joka on muodoltaan ja sisällöltään verrattavissa televisiolähetyksen muotoon ja sisältöön”.
- 19 Mainitussa säännöksessä edellytetään siten sitä, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisten videopätkien on oltava muodoltaan ja sisällöltään verrattavissa televisiolähetyksiin, eikä sitä, että lyhyistä videoista koostuvan täydellisen kokoelman on oltava verrattavissa televisiolähetystoiminnan tarjoajien laatimaan täydelliseen ohjelma-aikatauluun tai ohjelmaluetteloon.
- 20 Lisäksi se seikka, että pääasiassa kyseessä olevat videot ovat lyhytkestoisia, ei saa aikaan sitä, ettei niiden voitaisi katsoa olevan direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja ohjelmia. Kyseiseen säännökseen ei näet sisälly edellytystä kyseisen kuvien sarjan kestosta. Kuten Euroopan komissio on korostanut, televisiolähetyksen ohjelmatarjontaan kuuluu lisäksi pitkien ja keskipituisten ohjelmien ohella myös lyhytkestoisia ohjelmia.
- 21 Se, että internetin käyttäjällä on mahdollisuus katsella haluamansa video valitsemanaan ajankohtana ja yksittäin tilattavana verkkosanomalehden ylläpitäjän tekemän luettelon avulla, josta on mahdollisuus tehdä hakuja otsikon perusteella ja hakea katsotuimpia tai ajankohtaisimpia videoita, ei poista sitä, että samoin kuin televisio-ohjelma, pääasiassa kyseessä olevat videot on osoitettu suurelle yleisölle ja niillä voi olla selkeä vaikutus kyseiseen yleisöön direktiivin 2010/13 johdanto-osan 21 perustelukappaleessa tarkoitettulla tavalla. Lisäksi tällainen mahdollisuus vastaa direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan g alakohtaan sisältyvässä tilattavaa audiovisuaalista mediapalvelua koskevassa määritelmässä nimenomaisesti säädettyä mahdollisuutta. Näin ollen tapa, jolla pääasiassa kyseessä olevat videot valitaan, ei eroa tavasta, jolla tarjotaan tilattavia audiovisuaalisia mediapalveluja, jotka kuuluvat mainitun direktiivin soveltamisalaan.

- 22 Kuten direktiivin 2010/13 johdanto-osan 11, 21 ja 24 perustelukappaleesta käy lisäksi ilmi, mainitun direktiivin tarkoituksena on soveltaa media-alalla, jolla on erityisen paljon kilpailua, samoja sääntöjä toimijoihin, jotka kilpailevat samasta yleisöstä, ja välttää se, että pääasiassa kyseessä olevan videoteekin kaltaisista tilattavista audiovisuaalisista mediapalveluista voisi aiheutua vilpillistä kilpailua perinteiselle televisiotoiminnalle.
- 23 Tässä yhteydessä ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen toimittamista tiedoista käy ilmi, että osan videoita sisältävällä alisivustolla saatavilla olevista videoista tuottaa alueellinen lähetystoiminnan harjoittaja Tirol TV, ja ne ovat lisäksi saatavilla viimeksi mainitun verkkosivustolla. Kyseiset videot kilpailevat siten alueellisten lähetystoiminnan harjoittajien tarjoamien uutispalvelujen kanssa. Näin on myös sellaisten lyhytkestoisten videoiden osalta, joissa ei käsitellä paikallisuutisia vaan kulttuuri-, urheilu- tai vapaa-ajan tapahtumia koskevia selostuksia, jotka kilpailevat musiikkikanavien, urheilukanavien ja viihdelähetysten kanssa.
- 24 Edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua ”ohjelman” käsitettä on tulkittava siten, että se kattaa tilanteen, jossa sanomalehden verkkosivustolla olevalla alisivustolla asetetaan saataville lyhytkestoisia videoita, jotka ovat paikallistapahtumia, urheilua tai viihdytystä käsittelevistä uutisista koostuvia lyhyitä jaksoja.

Toinen kysymys

- 25 Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pyrkii toisella kysymyksellään selvittämään ennen kaikkea, mitä perusteita on käytettävä määrittäessä palvelun, jossa sanomalehden sähköisen version yhteydessä asetetaan saataville videoita, pääasiallista tarkoitusta direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdassa tarkoitettulla tavalla.
- 26 Tässä yhteydessä direktiivistä 2010/13 käy ilmi, että sanomalehden sähköisen version ei voida sen sisältämistä audiovisuaalisista elementeistä huolimatta katsoa olevan audiovisuaalinen mediapalvelu, jos nämä audiovisuaaliset elementit ovat satunnaisia ja niillä ainoastaan täydennetään lehtiartikkelitarjontaa.
- 27 Direktiivin 2010/13 johdanto-osan 22 perustelukappaleessa ilmaistaan siten periaate, jonka mukaan ”palvelut, joissa audiovisuaalista sisältöä esiintyy ainoastaan satunnaisesti eikä sen välittäminen ole palvelun päätarkoitus”, eivät vastaa tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdassa tarkoitettua ”audiovisuaalisten mediapalvelujen” määritelmää. Direktiivin johdanto-osan 28 perustelukappaleessa puolestaan täsmennetään, että ”sanomalehdet ja aikakauslehtien sähköiset versiot” eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan. Itävallan viranomaiset päättivät näin ollen, että pääasian valittajan verkkosivustoa ei ollut kokonaisuutena tarkasteltuna luokiteltava audiovisuaaliseksi mediapalveluksi.
- 28 Ei voida kuitenkaan katsoa, että direktiivin 2010/13 johdanto-osan 28 perustelukappaleessa tarkoitettaisiin, että audiovisuaalinen mediapalvelu on järjestelmällisesti jätettävä kyseisen direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle pelkästään sillä perusteella, että verkkosivuston, jolle mainittu palvelu kuuluu, ylläpitäjä on verkkosanomalehden kustantaja. Videopätkä, joka täyttää erillisellä verkkosivustolla edellytykset, jotta sen voidaan katsoa olevan tilattava audiovisuaalinen mediapalvelu, ei menetä tätä ominaisuutta pelkästään sillä perusteella, että se on saatavilla sanomalehden verkkosivustolla tai että sitä tarjotaan tässä yhteydessä.
- 29 Lähestymistavassa, jonka mukaan verkkosanomalehtien kustantajien ylläpitämät palvelut on suljettava yleisesti kyseisen direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle niiden monimediaisen luonteen vuoksi, arvioimatta tapauskohtaisesti kyseisen palvelun ”pääasiallista tarkoitusta”, ei otettaisi riittävästi huomioon ajateltavissa olevien tilanteiden moninaisuutta ja vaarana olisi, että markkinatoimijat, jotka

todella tarjoavat kyseisen direktiivin 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdassa tarkoitettuja audiovisuaalisia mediapalveluja, voisivat käyttää monimediaisia tietoportaleja vapautuakseen niihin tällä alalla sovellettavasta lainsäädännöstä.

- 30 Myöskään henkilöllisen lähestymistavan, joka perustuu markkinatoimijan ominaisuuksiin ja jossa otetaan huomioon toimijan tarjoamat kaikki palvelut, jotta voidaan arvioida kunkin palvelun tarkoitus, ja joka johtaa siihen, että kyseinen toimija joko kuuluu tai ei kuulu direktiivin 2010/13 soveltamisalaan kaikkien verkkosivuston kautta tarjoamiensa palvelujen osalta, avulla ei olisi mahdollista arvioida asianmukaisesti erityistilanteita, kuten tilanteita, joissa yritys toimii usealla alalla, laajentaa toiminta-alojaan tai fuusioituu toisen yrityksen kanssa.
- 31 Tässä yhteydessä on todettava, että yhtenä direktiivin 2010/13 pääasiallisista tavoitteista on sen johdanto-osan kymmenennen perustelukappaleen mukaan saada aikaan yhdenvertaiset kilpailumahdollisuudet audiovisuaalisilla mediapalvelumarkkinoilla. Tästä seuraa, että verkkosivuston ”pääasiallisen tarkoituksen” määrittely ei voi olla riippuvainen siitä, liittyykö kyseinen verkkosivusto kokonaisuutena tarkasteltuna yrityksen pääasialliseen toimintaan vai toimintaan, joka on yritykselle ainoastaan oheisaineiston asemassa.
- 32 Kuluttajille myönnetyn suojan taso ei näet voi olla riippuvainen siitä, tarjoaako televisio-ohjelmien kaltaista aineistoa yritys, jolle tällä sisällöllä on vain vähäinen merkitys, vai yritys, jonka koko tarjonta muodostuu tästä aineistosta.
- 33 Näissä olosuhteissa on suosittava aineellista lähestymistapaa, jonka nojalla on direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohdan sanamuodon mukaan tutkittava, onko kyseisen palvelun – sellaisenaan tarkasteltuna ja riippumatta siitä, missä yhteydessä sitä tarjotaan – pääasiallisena tarkoituksena tarjota ohjelmia tiedonvälitys-, viihdytys- tai valistustarkoituksessa yleisölle.
- 34 Pääasiassa on ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen asiana selvittää, ovatko videoita sisältävällä alisivustolla tarjotun palvelun sisältö ja tehtävä itsenäisiä verkkosanomalehden kustantajan lehtiartikkelitarjontaan nähden. Mikäli näin on, kyseinen palvelu kuuluu direktiivin 2010/13 soveltamisalaan. Jos sitä vastoin kyseinen palvelu on erottamaton osa mainitun kustantajan sanomalehtitoimintaa erityisesti siksi, että audiovisuaalinen aineisto liittyy tekstitarjontaan, se ei kuulu mainitun direktiivin soveltamisalaan.
- 35 Tätä selvitetessä sillä seikalla, tarjotaanko riidanalaista audiovisuaalista aineistoa kyseisen verkkosivuston pää- vai alisivustolla ei ole ratkaisevaa merkitystä, koska muutoin avautuisi mahdollisuus direktiivin 2010/13 sääntöjen kiertämiseen siten, että kyseinen verkkosivusto voitaisiin suunnitella tätä tarkoitusta silmällä pitäen.
- 36 Pääasiassa ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen toteamuksista ja unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta näyttäisi käyvän ilmi, että vain hyvin harvat lehtiartikkelit liittyvät kyseisiin videopätkiin. Lisäksi unionin tuomioistuimen käytettävissä olevaan asiakirja-aineistoon sisältyvien toteamusten mukaan suurin osa näistä videoista on saatavilla ja katseltavissa sähköisen sanomalehden artikkeleiden katsomisesta erillään. Nämä seikat viittaavat siihen, että saattaisi olla mahdollista katsoa, että pääasiassa kyseessä olevan palvelun sisältö ja tehtävä ovat itsenäisiä pääasian valittajan sanomalehtitoimintaan nähden, ja että kyseessä on näin ollen sen tarjoamista muista palveluista erillinen palvelu. Tämän arvioinnin tekeminen on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asia.
- 37 Edellä esitettyjen toteamusten perusteella toiseen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohtaa on tulkittava siten, että arvioitaessa palvelun, jossa sanomalehden sähköisen version yhteydessä asetetaan saataville videoita, pääasiallista tarkoitusta on selvitettävä, onko niin, että tällä palvelulla sellaisenaan on kyseisen verkkosivuston ylläpitäjän

sanomalehtitoimintaan nähden itsenäinen sisältö ja tehtävä ja ettei se ole pelkästään erottamaton osa tätä toimintaa erityisesti siksi, että audiovisuaalinen aineisto liittyy tekstitarjontaan. Tämän arvioinnin tekeminen on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asia.

Oikeudenkäyntikulut

- 38 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Audiovisuaalisten mediapalvelujen tarjoamista koskevien jäsenvaltioiden tiettyjen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 10.3.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/13/EU (audiovisuaalisia mediapalveluja koskeva direktiivi) 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua ”ohjelman” käsitettä on tulkittava siten, että se kattaa tilanteen, jossa sanomalehden verkkosivustolla olevalla alisivustolla asetetaan saataville lyhytkestoisia videoita, jotka ovat paikallistapahtumia, urheilua tai viihdytystä käsittelevistä uutisista koostuvia lyhyitä jaksoja.**
- 2) **Direktiivin 2010/13 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan i alakohtaa on tulkittava siten, että arvioitaessa palvelun, jossa sanomalehden sähköisen version yhteydessä asetetaan saataville videoita, pääasiallista tarkoitusta on selvitettävä, onko tällä palvelulla sellaisenaan kyseisen verkkosivuston ylläpitäjän sanomalehtitoimintaan nähden itsenäinen sisältö ja tehtävä vai onko se pelkästään erottamaton osa tätä toimintaa erityisesti siksi, että audiovisuaalinen aineisto liittyy tekstitarjontaan. Tämän arvioinnin tekeminen on ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen asia.**

Allekirjoitukset